

SOMOGYI TIBOR

Pegazus a padlón

Fülledt este volt. Eső lesz, mondta magában István, a sikeres ifjúsági regényíró, és kitérte az ablakot. Akkor repült be. Nagyon váratlanul érte. Nem kései cserebogár volt, nem is denevér, még csak nem is szúnyog, hanem egy egészen kicsi pegazus, ami persze, így is elég nagy volt. A pincsikutya nagyságú, szárnyas fehér ló most ott repkedett körbe-körbe a lakásban, akár egy zavarodott molylepke.

Konsztantinosznak hívták István regényében, ahonnan ideszökött. A történetben kis mérete miatt kiközösítette a pegazusközösség. De itt vajon mi lesz a sorsa? Miután kilépnék textuális világukból, már nem ő írja az életüket. A lakása csak egy állomás számukra. A többiek is mind továbbléptek, bár Ulrika, az unikornis a kertjét díszíti szobor formában. István nyugtalanul nézte a repkedő pegazust. Akármilyen kicsi is, ha rászáll a csillárra, az le fog szakadni.

Néha elgondolkodott, hogy Arany János előtt vajon megjelent-e Toldi. Segített-e neki fát vágni, hogy Janó megírja a folytatást? Vajon Nyilas Misi mennyit nyüstölhetette Móriczot, hogy forrjon a bor? Molnár Ferenc hányszor riadhatott fel Nemecek túlvilági köhögésére? Csukás István mire használhatta a kiszolgált Pom Pomot?

Konsztantinosz egyre kétségbeesettebben verdesett a szárnyaival. Istvánnak lótoklak hullottak a hajába és a vállára. A pegazus lassan elkezdett alacsonyabban szállni, és rámeresztette hatalmas azúrkék szemét. Mit akarhat tőle? A nőknél is utálta, ha elvárták, hogy kitalálja a gondolataikat – lehetőleg még azok megszületése előtt.

– Írj! – nyírítette a pegazus – Írj!

Azután tovább repkedett. István leült hát őszöreg számítógépe elé, és írni kezdett. Most valami mást, nem mesét. Egy történetet egy fiatalemberről,

aki mindig elzártnak érezte magát a világtól, és beleszeretett egy székbe. Ahogy pötyögött a billentyűzeten, a feje fölött szálldosó pegazus lassan ereszkedni kezdett, majd a patája a padlón koppant. Ott ült mellette, nézte, ahogy írt, és néha mintha helyeslően bólogatott volna. Mikor befejezte, ásított, összegömbölyödött, és fejét a szárnyára hajtva mély álomba merült. A következő hetekben új életrend alakult ki náluk.

Hétvégén sem tudott délig aludni, mert Koni (ahogy becézni kezdte) már hatkor csapkodott a szárnyaival. Nyerített, és kérte a tejét (kettőnyolcas, félzsíros, UHT dobozos). Koni ugyanis kizárólag tejen élt, és ha megkapta, megnyugodott. Nem engedte, hogy annyi török meg mexikói sorozatot nézzen, inkább folyton eltakarta kiterjesztett szárnyaival a képernyőt, és zavarta a vételt.

– Ílíírj – nyerítette folyton a fülébe. A pegazus tejszagú lehelete ihletforrás lett István számára, amelyben megmerítkezhetett.

És ő írt. A pegazus pedig boldogan nézte, hiszen ő hevítette fel grafófiliját. István érezte, hogy tele van ötlettel. A következő hónapokban olyan szonettet rittyentett a volt feleségéhez, hogy Shakespeare is csettintett volna, de szerzett műballadát Horthy fehér lováról és Rákosi elveszett parókájáról is, sőt megírta a hiányzó magyar őstörténeti eposzt. Írt drámát, balladát, fabulákat olyan háziállatokkal, mint a degu, a kaméleon, a csincilla és a nutria, valamint családregényt is, amelyben a saját családja legtanulságosabb történeteit dolgozta fel. A novellákban több zsánert is kipróbált. Írt krimi, fantaszt és sci-fit, hanyagolta viszont a szokásos műfajait, a mesét meg a „young idültet” (ahogy ő nevezte). Eddig kizárólag ilyeneket írt, ezért most élvezte, hogy másban is kipróbálhatja magát. Csak akkor mozdult ki, ha muszáj volt, és rohant haza, hogy kiadja magából a benne rekedt alkotási vágyat.

Amikor kész lett, fájtak az ujjai, égett a szeme, zúgott a feje. A műveit olyan lapokhoz és kiadókhoz küldözgette el, amelyekről eddig csak olvasott. Este áthívta sörözni Leonórá, festőnő ismerősét. Ugyanazt a török sorozatot imádták, ez volt a barátságuk alapja. Két rész között cigiszünetet tartottak, pontosabban csak Leonóra dohányzott, István pedig talán a harmadik sör hatására, talán felvágásból, kiengedte a spájzból Konit, akit két flakon tej társaságában bezárt oda.

– Ez egy csoda. Látnod kell – mondta büszkén nézve, ahogy Koni elstartol, és nem megy neki a csillárnak.

Leonóra undorral nézte a szárnyával csapkodó, kistermetű fehér lovat.

– Ez gusztustalan. Ocsmány. És te bent tartod ezt a szörnyszülöttet a lakásban?

István mentegetőzött:

– De hát, ez egy mitológiai lény, nagyon hasznos, ihletadó, szobatiszta....

– Ez egy medúza nyakából ugrott ki, ismerem a sztorit. Főrtellem. Megyek is. Töltsd inkább az estéd ezzel a csirkeszárnyú lovacskával! Na, jó éjt!

Istvánnak csak később jutott eszébe, hogy a nő meg sem lepődött azon, hogy szembe találta magát egy pegazussal.

Ez volt az első intő jel, hogy mások talán nem találják annyira elbűvölőnek ezt a mágikus lényt, mint ő. István mégis azt szerette volna, hogy más is örömet lelje az általa alkotott teremtményben. Az *Írók egymás között* levelezőcsoportban felajánlotta, hogy aki szeretne némi írásserkentőt, írjon neki privát üzenetet. Noha a legtöbben valamilyen drogra gondoltak, ömlöttek az érdeklődő üzenetek, és beindult a pegazuskölcsönzés. Konit mindig öt napra adta bérbe, és az általa ihletett kötetet kérte érte cserébe. Jött a romantikus írónő, a thrillerpápa, a fantasymesster és a harcos posztmodern költő. Először persze azt hitték, megőrült, de hallottak már róla ezt-azt, úgyhogy végül komolyan vették.

A pegazus inspirálta az íróársakat, mindegyik olyan stílusban, zsánerben kezdett írni, amelyben addig nem, és ez számukra nagyon izgalmas volt. Minden bérlője elégedett örömmel adta vissza Konit, aki továbbra sem volt bőbeszédű, annyit mondott csak, hogy „íírj”, de úgy látszik, ez elég is volt.

A negyedik kölcsönzés után a pegazus nagyon kimerült, ezért István pihenésre ítélte. És elkezdtek érkezni a szerkesztőségek válasza a szövegeire. „A szonettje édeskés, közhelyes. A mai olvasónak emélyítően giccses.” „Az eposz elavult, már a 19. században is nevetséges műfajnak számított, ma még annak sem.” „Tipikus szélsőjobbos elfogultsággal nyúl a magyar őstörténethez.” „Horthy-ábrázolása vérbeli liberális elfogultságot feltételez, a műballadát utoljára Aranynek néztük el.” „Balladáit, fabuláit olyan

naivak, hogy egy ötéves gyerek se venné őket komolyan.” „Családtregénye kevés élettapasztalatot feltételez, képtelenségek, irracionális elemek halmaza, a figurái valószerűtlenek.”

István maga alá került, napokig alig kelt ki az ágyból, üveges tekintettel kapcsolgatta a tévécsatornákat. Koni csak feküdt a padlón, szeme fátyolos volt, szárnya lekonyuló. Csak egy kis aludtتهjet volt hajlandó enni. Nemsokára a bérlői is jelentkeztek, hogy őket is mindenhol elutasították. A pegazus teljesen padlóra került. Már az aludtتهj is kifordult a száján. A szárnyain kopasz foltok jelentek meg, a farkáról összecsomósodva hullott a szőr.

István aggódni kezdett. Ugye a pegazusok nem halhatnak meg? Rákeresett az interneten, mit lehet kezdeni egy beteg pegazussal, de sehol sem talált megfelelő tanácsot. Közben eszébe jutott a székre szerelmes férfiról szóló novella, minden mindegy alapon ezt is továbbküldte egy kevésbé ismert folyóiratnak.

A következő napokban injekciós fecskendőből táplálta az enervált mitológiai lényt, és elkezdett neki énekelni. Nem úgy tűnt, hogy ettől jobban lenne.

Egy hét múlva jött a válasz, hogy leközik a novellát, bár honoráriumot nem tudnak fizetni. István ennek ellenére örült. A pegazus is lábra állt, és megbökte:

– Tejeet – lehelte. Ez volt az első alkalom, hogy nem azt mondta, „íírj”. Megivott egy liter tejet húzóra, majd repkedni kezdett. István levonta a tanulságot: a pegazust az általa mentorált írók legkisebb sikere is egészségessé és boldoggá teszi.

Koni mintha foszforeszkálni kezdett volna, aztán a vállára ült és arcon nyalta.

– Továáább – súgta neki vidáman. Az ablakhoz repült.

István kinyitotta, és csak nézett utána, ahogy eltűnt a messzeségben. Visszament a gépéhez, megnyitott egy új Word-dokumentumot, majd elindított egy számot a YouTube-on a Pegazusok nem léteznek nevű együttestől.